

В тоя момент се ражда решението, което идеалиста, момък е зел да се посвети в служба на народната свобода. Сам апостола ето какво казва: „Аз съм посветил себе си на отечеството още от 1861 г., но да му служа до смърт и да работя по народната воля (Мб. Писма, 774).

Тъй дякона и архимандрита застанали на двата полюса на магнитната стрелка и развязката на стъпила. Дякона наумил да напусне вуйка си и да се изсели от Карлово, защото злия гений на хаджи-Василия го преследвал и пред майка, и пред роднини, и пред приятели, и пред турската власт. Около това време в Карлово дошел по търговия дякона на нишкия светогорски изповедник Виктор. Дякон Игнати се срещнал с него, оплакал се от вуйка си и открил намерението си да избяга. Нишкия дякон Геннадий го насърдчил и поканил да иде при него в Ниш.

1862. — Дякон Игнати почнал да се готви за път. Сбрал от роднини малко пари, извадил махленско свидетелство и една нощ (3 март) влязал в метоха, посипал църковния двор със слама, обвил копитата на монастирския кон с парцали, за да се избегне всеки тропот по плочите, извадил черния и красив ат, метнал се на него и отлетял¹⁾. От Карлово той

¹⁾ Някои може да се запитат, как добронравния и честен дякон се е решил да задигне коня на вуйка си. Това не е ли кражба? В същност дякона имал известно оправдание. Той служил при архимандрита цели 12 го-